

(1928 - 2014)

MUSTAFA PESTİL

MİNARECİ MUSTAFA Ağabey, 1928 Trabzon/Sürmene doğumludur. Lâkabından da anlaşılacağı gibi, kendisi minare ustasıdır. Isparta'da yaşamaktadır. Hayatta iken Üstad Bediüzzaman hazretlerini çok defa görmüştür. Burada asıl konumuz ise, Pestil ağabeyin Bediüzzaman'ı çok farklı şartlarda en son görme macerasıdır. Mustafa ağabeyin kaderin sevgiyle Said Nursi'yi başka bir şekilde görmesi var ki, bu herkese nasip olmaz... Üstad'ımızın mübarek naşını, Urfa'dan kaçırılıp meçhul bir yere götürülmesinden 9 buçuk sene sonra, Isparta Doğancı Kabristanı'nda bir çinko tabut içinde bulmak, Minareci Mustafa ağabeye nasip oluyor. Çok tatlı şiveyle Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin ikinci kabrinin yerini bulma serüvenini, bütün ayrıntılarıyla bize şöyle anlattı Mustafa Pestil Ağabey:

BENİM ASIL MESLEĞİM MİNARECİLİKTİR

“Benim asıl mesleğim minareciliktir. İmanlı bir paşa, daha evvel depo yapılmış olan bir camiye bir minare yapmamı istedi. Ben baktım, caminin her tarafı çürümüş! Dedim: ‘Paşam, minareden evvel bu caminin altı üstü her tarafı yeniden yapılmalı, sonra minareyi yaparız.’ Bu, paşanın hoşuna gitti.

“Eskiden yollarda pek vesait yoktu, tek tük geçerdik. İşte ben bu camiye gitmek için yol kenarında bekleyen bir araba geldi, önümde durdu. Baktım içinde Üstad var; daha evvel hiç görmediğim halde görür görmez hemen tanıdım. Çağırdı beni, ‘Yer olsaydı seni de götürecektim’ dedi. Hakikaten arabanın içi doluydu, yer yoktu. Sonra ben trene gittim. İşte ilk görüşmem orada, yol kenarında oldu. Sonradan araştırdım. Risale-i Nurları buldum ve aldım. Ondan sonra ara sıra yine Üstad'ı gördüm.

ÜSTAD'IN MEZARININ ISPARTA'DA OLDUĞUNU ANLADIK

“Üstad Hazretleri Fıtnat (Güngör) Hanım'ın evinde kalıyordu. Fıtnat Hanım dersanelerden yetişmiş bir kadındı ve çok kuvvetli bir Osmanlıcası vardı. Malum Üstad'ın mezarının bilinmemesi için vasiyeti vardır. Senirkentli Ali İhsan Tola'nın da bulunduğu bir sırada, ‘Talebelerimden 12 kişi benim mezarımı bilse zarar vermez’ diyor Üstad. Üstad'ın saçları 10 santim kadar uzunmuş ve saçlarına kına yakarmış. Bu vaziyette iken biliyorsunuz, Urfa yolculuğuna çıkıyor Üstad. Orada vefat ediyor. Biz burada Isparta'dayız. Rahmetli Tahiri Ağabey var burada. Biz Üstad'ın vefatını geç haber aldık, o yüzden gidemedik. Üstad'ı Urfa'ya defnediyorlar. Yolda giderken Üstad bir talebesine, ‘Beni Hz. İbrahim (a.s.) çağırdı’ diyor.

“1960 ihtilâlında karar alıyorlar... Üstad'ın kardeşi Abdülmecit'i alarak, kabrini tahta bir tabuta koyup, galvanizli sac'a koyup lehimliyorlar. Boşlukları da kaba talaşla dolduruyorlar. Geceleyin uçakla götürüyorlar, ama Abdülmecit de bilmiyor nereye gittiklerini... Fakat ‘Bir gölün üstünden geçtik, bir demir kapıdan geçip oraya defnettik’ diyor; ama muhit neresi, bilinmiyor. Bu böyle kaldı. Sonra polisler orada nöbet beklediler, ama niçin beklediler bilinmiyor. Ama mezarlık tespit edilmişti.

“Derken Isparta'da olduğu anlaşılmaya başlandı, ama tam kesinlik kazanmadı. Böyle dokuz sene geçti aradan. Dokuz sene zarfında herkes kendi kafasına göre, ‘Acaba burada mı?’ diye aramalar yapıyor... Galvanizli saca gömüldüğü belli ya... Bu yüzden Rüştü Ağabey, ‘Şişle bile aradım ağabey!’ dedi. O zamanlar çok sıkıydı. Benim evime yapılan baskınların sayısını bile bilmiyorum, o kadar çok sıkı... Büyük bir isyan yapmışız gibi ağır cezada ben ve hanımım çok yargılandık!

BEDİÜZZAMAN'IN NAŞI HİÇ BOZULMAMIŞTI

“Bir gün (1969) Sav'a (Isparta'nın Sav kasabası) derse gitmiştik, orada bu konu açıldı. Herkes bir şey söylüyordu. Ben de dedim: ‘Allah'ın izniyle Üstad'ı ben bulacağım.’ Öyle dedim orada o zaman. Sonra benim yeğenimin bir çocuğu doğdu, sonra öldü! Çocuğu yıkadık, koyduk taksiye... Kış günü, çok soğuk... Gittik (Doğancı) mezarlığa. Yalnız benimle gidenler bu işleri bilmiyorlardı. Ağabeyim de var, ama bu işlerden ha-

berdar değildi. Mezar yeri için karar verdim, ‘Şurayı eşin’ dedim. Bana o anda, kazma vurulunca sanki Üstad’ın başına vurmuşlar gibi bir his geldi... Diz çöktüm, Yâsin okumaya başladım. Ben Yâsin okurken benim amcaoğlu: ‘Amca burada bir sac çıktı, bu ne olabilir?’ dedi. Ben hemen anladım tabii... ‘Hastanelerde (gariban) ölenleri böyle yaparlar, getirirler, böyle gömerler’ dedim. Biraz ilerisini kazdık, çocuğu gömdük. ‘Siz haydi gidin bakalım’ dedim diğerlerine. Onlar gittiler.

“Eştim baktım, galvanizli sac ve lehimli... ‘Tamam!’ dedim. Ama içini daha bilmiyorum... Sonra küreğin ucuyla kanırttım, o lehimleri söktüm. Üstad’ın kafası önüme çıktı. Pırl pırl... Üstad’ın saçları kınalı, bir şey olmamış gibi hiç bozulmamış... Üstad sarıgi başından hiç çıkarmazdı, o yüzden her tarafı tamam, tanıdım fakat saçlarını bilemedim. Neyse kapattım üstünü, örttüm.

“Kimseye bir şey diyemiyordum, çünkü Üstad’a karşı bir yanlışlık olur diye korkuyordum. Sonra Bozan-önü’nde Şaban (Akdağ) vardır, bilirsiniz. Üstad’ın çok kuluçlarını ezmiştir. Ona sordum, başkasına sordum. Tarif ediyorlar; fakat bir tanesi bile ‘Üstad’ın saçları kınalıdır’ demiyordu. Bir hafta uğraştım, ama demiyorum kimseye. Hiç kimse kınalı demiyor. Allah, Allah! (Mustafa) Ezener vardı mesela, o da diyemiyor kınalı diye. Hepsisi, her şey tamam, ‘kınalı’ deseler iş bitecek. Sonra Senirkent’e Ali İhsan Tola ağabeye gittim, ona sordum. ‘Üstad’ın saçları nasıldır?’ diye. ‘Üstad’ın saçları 10 santim uzunluktadır ve kınalıdır’ dedi. Babasına rahmet, düğüm çözülmüştü şimdi!

ÜSTAD, BAŞKA BİR YERE DEFNEDİLİYOR

“Bir de tersine koymuşlar tabutu, geceleyin ayaklar kibleye gelmiş. Fıkha göre araştırdık, tabutun kibleye dönmesi lazım geliyordu. Ama tek kişi bunu yapacak güçte değildi. Bunu üç-dört kişiye anlattık, tabutu oradan çıkardık. Bunlardan ikisi öldü, diğeri Salim Güntaş. Mezarı eştik, tabutu çıkardık. Kanırtığımız yerden Üstad’ın yüzünü tekrar gördük. Ondan sonra çok derin bir mezar kazdık orada, altını da epey saptırdık. Bizde çıkarırlar korkusu vardı... Rahmetli Hacı Nureddin vardı, Atasoyların Ahmet’in babası, İslâmköy’denir.

Isparta Doğancı kabristanında Said Nursi’nin şimdi boş olan ikinci mezarı

“O sıralarda ben de neşriyat (Risale-i Nur) yapıyorum Isparta’da. Antalya, Gazipaşa’dan Fethiye’ye kadar neşriyat bende... On beş sene kelle koltukta, Allah’ın inayetiyle bu neşriyatı yaptık. Yalnız buradan oraya gitmek zor olduğundan burayı, yani Antalya-Elmalı’yı merkez yapayım dedim. Nurettin’e (Atasoy) dedim ki: ‘Bunu buradan çıkarmasınlar. Buraya bir mezar yap, ama boşluğa koyacaksın, göçtü mü anlarız! Oraya öyle bir beton koyacaksın ki kolay kolay çıkaramayacaklar...’ Böyle bir tertip aldık. Fakat mübarek, bunu ihmal etmiş, yapmamış... Babası Osman Ağabey vardı, rahmetli oldu; o da gidiyor Isparta’da bulunan bir ağabeye anlatıyor. ‘Minareci böyle böyle... Üstad’ı bulmuş!’ diye anlatıyor. O ağabey de emir veriyor, ‘Çıkarın!’ diye. Çıkarmaya başlayınca ellerindeki küreklerin sapları kafalarına vuruluyor, çıkaramıyorlar, bırakıp dönüyorlar. Bunu bana orada yeri kazıyanlardan birisi anlattı. Üstad müsaade etmiyor.

“Ondan sonra bu artık duyuluyor. Duyulduktan sonra Salim Güntaş ile Sav’dan Bekir Hafız (Avşar), bir kişi de alırlar, tabutu çıkarıyorlar. Sav’a götürüyorlar. Üstad şu anda Sav’da.¹ Bizim Nurettin de on gün sonra Isparta mezarlığına gidiyor, tabutun çıkarıldığını bilmeden oraya betondan mezarı yapıyor. Ama Üstad çıkarıldıktan sonra... Ben bu arada Antalya/Elmalı’dayım. Bir gün Elmalı’ya Isparta’dan biri geldi, bana Üstad’ın mezarının götürüldüğünü anlattı. Dedi ki: ‘Isparta’ya büyük bir gelir kaynağı olacaktı, ziyarete gelen turistler olacaktı, para gelecekti...’ Fena bozulmuşum orada. Herkes duymuş! Sonra gittim Isparta’ya, baktım Nurettin mezarı yapmış... ‘Çıkarılsa mezar bozulurdu, bu beton bozulurdu’ dedim. Meğer Üstad çıkarıldıktan sonra yapmış mezarı... Şimdi Üstad artık orada değil...

“İki Eddai şiirinin sebebini şimdi anlamıştık...”

“Biz bu kabri 9,5 sene sonra bulmuştuk. 1969’da... Üstad’ın yüzünde hiçbir bozulma yoktu; yalnız bir yeri-ne ilâç dökmüşler, belli oluyordu. Burada bir şey daha var ki: Sözler’deki Eddai şiirinde, ‘Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde / Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma. / Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş’ diyor Üstad Hazretleri... Üstad’ın hicri takvime göre vefat tarihi 1379’dur, ona işaret var... Şualar’daki Eddai şiirinde ise, ‘Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde / Said’den altmış dokuz emvat bâ-âsam âlâma / Yetmişinci olmuştur, mezara bir mezar taş’ demektedir Üstad Hazretleri... Mezarımın bulunduğu milâdî 1969 senesine işaret etmektedir. Aradaki 10 sene fark bunu gösteriyor.”

Minareci Mustafa Pestil ve Ömer Özcan

¹ Mustafa Pestil Ağabeyin bahsettiği tarihten sonra Bayram Yüksel Ağabey Hz. Üstad’ın mübarek naaşını tekrar başka bir yere nakletmiştir. Ömer Özcan